

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. VANNI

Η ΠΡΟΣΜΟΝΗ

ΤΗ μεγάλη εκείνη πολυκατοικία που έμεναν μικροαστικές κι' έργατικές οικογένειες, ο κύριος Τόνι δεν είχε και πολλές συμπαθείς.

Μιά γυναίκα που πήγαινε για να του καθαρίσει το δωμάτιο κανάφευγε κατά τ' απόγευμα.

Κι' έτσι ο μεσόκοπος και μισάνθρωπος αυτός τύπος έμενε πάντα μόνος.

Για να περνάει δε την ώρα του — κι' όχι από ανάγκη — διώρωνε ρολόγια.

Δεχόταν τους πελάτες του στον ευρύχωρο προθάλαμο, του διαμερισμάτος του, όπου σε μία γωνιά

ήταν το τραπεζάκι που δούλευε. Και σ' αυτή ακόμα τη γωνιά κα που συγύριζε, δεν έπείραζε, με κανένα λόγο να τον ενοχλήσει στο έργοσπτηρι του τις ώρες της σχολιάς του. Ή καθαριότητα δεν είχε παρά να συγυρίσει την κρεβάτοκαμάρα του και να φύγει. Ή είσοδος σε μίαν άλλη αίθουσα που έμενε πάντα κλειδωμένη, ήταν σ' όλους απαγορευμένη αοσπτηρά. «Όλοι τ'ό ηξεραν από κ'ί' έτσι είχαν δημιουργηθεί γι' αυτήν την αίθουσα ένα σωρό φανταστικές και παράξενες ιστορίες. Για μερικους από τους ένοικους της πολυκατοικίας ο κύριος Τόνι δεν ήταν μόνο αντιπαθητικός, μα και λίγο ύποπτος.

Ή εκείνη την εποχή ακριβώς ήμου φοιτητής και κρατούσα μία καμαρούλα στην πολυκατοικία αυτή, λίγο μακρύτερα από την πόρτα του κυρίου Τόνι. Ήτσι μάλιστα βινόνταν ή εύκαιρα να θλεπώμαστε συχνά με μιλίες και μετά βίας ανταλλάζουμε ένα χαϊρετισμό. Ήσως τόν ένωλχούσε έξαιρετικά ή ευθύμια τών είκοσι μω χρόνων, όπως, δεν τ'ό κρύβω, με πείραζε και μένα τ'ό αιώνω κατασούφισμα τ'όου. Σ' αυτήν την πολυκατοικία λοιπόν, πουοιαζε με μεγάλη κυψέλη, δημιουργηθήκα κάποτε ένα έπεισοδίο που παρ' όλγιο θά είχε σοβαρές συνέπειες. Μία μέρα, τ'ό παιδάκι κάποιος χίρας που έμενε κ'ί' αυτή στην πολυκατοικία, καθώς έπαιζε στην αυλή, χάθηκε.

Ή μητέρα του, στην αρχή, τ'ό αναζήτησε δ'ωθε - κειθε μία, μη θρικόνας τ'ό πουθενά, άρχισε να κλαίει και να ξεφωνίζει άπελπιμένια. Άμέσως όλοι οι άργυχοιοι της γειτονιάς μαζεύτηκαν γύρω της. Τήν έβάλαν να καθήση σ'ε μία κάρεκρα και κάποιος της ράντισε τ'ό πρόσωπο με νερό.

Ήν τ'ό μεταδ'ό έδιναν κ'ί' έπαρναν τ'ό σχόλια, τ'ό ξεφωνιτ'ό τ'ό σοσούρω κ'ί' ο κύκλος τών περιέργων δσο πήγαινε και μεγάλωνε. «Όλοι πήγαν να ψάξουν στη γειτονία για τ'ό παιδί, γύρισαν όμως χωρίς άποτέλεσμα.

Ήσφαυ κάποιος είπε ότι είδε τ'ό χαμένο παιδί να παίζει άπάνω σ'τ'ό διάδρομο μπροστά στην πόρτα του κυρίου Τόνι. Αυτό έφρασε για να πιστέψουν όλοι πως ο Τόνι είχε κλέψει τ'ό παιδί, άγνωστο για τ'όό λόγο.

Άμέσως ο άλλόκοτος εκείνος άνθρωπος, ο ρολόγας, που μπορεί σ'όλη του τη ζωή να μην έκανε κακό ούτε σε μύγια, πήρε σ'τα μάτια τους τη μορφή ενός τέρατος. Ήβγαινα από την κάμαρά μου, όταν είδα, καμμία τριανταριά, έξαγριωμένες γυναίκες ν' ανεβαινουν τη σκάλα. Τις ρώτησα τ'ό ήθελαν. Μοό άπάντησαν με ούρλιασμα: — Αυτός είναι ! Αυτός είναι ! Αυτός έκλεψε τ'ό παιδί !

Χωρίς καλά-καλά να καταλάβω τ'ό συμβαίνει άρχισα να γελά. Σύντομα όμως αναγκάστηκα ν' αντίταχθώ με τ'ό χέρια μου σ' αυτές τις δαμονισμένες πουθελαν όσνε και καλά να π'όσσουν την πόρτα τ'όου γειτόνα μου. Κάποιος ήρθε να με βοηθήση. Άλλοι έτρεξαν να καλέσουν την άστυνομία. Οι άστυφύλακες έφτασαν ακριβώς τη στιγμή που ή γυναίκες, γκρεμίζοντας τις πόρτες, είχαν εισβάλει σ'τ'όν προθάλαμο, και σπρωγόντ'όσαν με ξεφωνιτ'ό γύρω από τ'όν κύριο Τόνι. Ή εκείνος, χωρίς να καταλαβαίνη περι τίνος έπρόκειτο, τις κύτταξε δ'ες με μάτια ορθάνοιχτα και με χείλη πούτρεμαν. Ήταν είδε όσπόσο πως ή γυναίκες ήταν έτοιμες να ριγούν στην κλειδωμένη κάμαρά του, φωνάζοντας: «Τ'ό παιδί είν' έδω ! Είν' έδω !...» άρχισε ν' άμύνεται με όδες του τις δυνάμεις. Και σπρωγόντ'όσες τες θταια, σπληώθηκε μπρός στην είσοδο, χλωμός από άγανάκτηση.

— Άνοιξε, δολοφόνε ! Άνοιξε ! Άνοιξε την πόρτα !...

Μόλις και μετά βίας κατάφεραν οι άστυφύλακες να γλυτώσουν τ'ό ρολόγ'ό από την όρηγ του πλήθους. Ήταν όμως τ'όου ζήτησαν τ'ό κλειδί για ν' άνοιξουν τη μυστηριώδη αίθουσα, άρνήθηκε να τ'ό δώση και μονοχ'ό, όταν τ'όος είδε που έτοιμαζόντ'όσαν να π'όσσουν την πόρτα, όποχώρησε. Δέχθηκε να τήν άνοιξη,

άλλά με τη συμφωνία τ'ό πλήθος να μείνη έξω.

Ήνας άστυφύλακας προχώρησε τότε σ'τ'ό δωμάτιο. Ήταν σε λίγο θγήκε πάλι, γελούσε ειρωνικά, είπε κάτι σ'τους άλλους συνάδελφους του κ'ί' όλοι μαζί έδωξαν τ'όος παρειακόσ, χωρίς πολλές διατυπώσεις. Ήπειτα έφυγαν κ'ί' αυτοί. Ήτσι θρεθήκαμε μόνοι, εγώ κ'ί' ο Τόνι.

Ήέλησα να φύγω, μα εκείνος με κράτησε και φέρνοντας τ'ό μαντήλι του σ'τα μάτια του με ώδήγησε σ'τ'ό μυστηριώδες δωμάτιο.

— Έλάτε — μου είπε.

Δέν ήταν παρά μία μικρή τραπεζαρία που φαινόνταν έγκαταλειμμένη πριν από χρόνια πολλά. Σ'τη μέση θρικόνας ένα τραπεζάκι για δυο πρόσωπα. Σ'τ'ό κέντρο ακριβώς ένα θάζο για λουλούδια, από τ'ό όποιον τ'ό νερό είχε έξασπ'οθη από καιρό. Κάποιο ξερό κοτσάνι κρεμόναν από τ'α χείλη τ'ό θάζου. Τ'ό τραπεζομάντηλο είχε κιτρινίσει από τη σκόνη, καθώς κ'ί' πετςέτες. Και παντού, άπάνω στην καράφα τ'όου νερού, σ'τ'ό μουκάλι τ'όου κρασιού είχε έπκαθήσει ένα παχυτότο στρώμα σκόνης. Τ'ό ντιθάκι, τ'α καθίσματα, τ'ό μικρό ντουλάπι, ή άρχάνες σ'τους τ'όιχους, όλα τ'α πράγματα φαινόντ'όσαν παρατηνείνα από καιρό.

— Νά, τ'ό έγκλημά μου—είπε ο μισάνθρωπος δείχνοντας όλην εκείνη τη φτώχεια. Άν μπορή να τή κανεις έγκλημα τη μοναξιά μου που δεν μ'ό τη συγχωράει με κανέναν τρόπο τ'ό σκυλλολόι τών γειτόνων μου. Ήνδεκα χρόνια τώρα, αυτή ή μικρή καμαρούλα κ'ί' αυτό τ'ό τραπέζι προσμένουν μία γυναίκα, τη μοναδική, που άγάπησα σ'τη ζωή μου. Ζή τ'όχα άκόμα !... Πέθκνε !... Δέν έξρω. Ήνδεκα χρόνια πέρασαν από κείνη την ήμέρα... από την ήμέρα που τήν έχασα.

Στάθηκε λίγο κ'ί' έπειτα έξακολούθησε:

— Δέν ήμουνα πειά νέος. Δέν είχα ποτέ μου δοκιμάσει τ'όν καυμό της άγάπης. Ή άγάπη της γυναίκας αυτής ήταν λοιπόν για μένα μία άνοιξη, που έρχόταν καθυστερημένη... Μά μία μέρα, όπως σ'ας είπα, τήν έχασα... Μά τήν περιμένα... Τήν περιμένα κ'ί' όλα δ'ω μέσα τήν περιμένα κ'ί' αυτά. Κυττάξτε: τ'α τριαντάφυλλα μέσα σ'τ'ό γαλάζιο θάζο, τ'ό μουκάλι τ'όου κρασιού, τ'ό κατακαίνουργιο τραπεζομάντηλο.

»Εκεί, σ'ε κείνο τ'ό χαρτί, σ'τ'ό ντουλάπι ήταν τυλιγμένο τ'ό γλυκίσμα της. Τ'όσων φρεϊ πειά τ'α ακουλήκια, καθώς έχουν φάει και τ'α φρούτα... Πόσες άνησυχες θόλτες έχω κάνει γύρω από αυτό τ'ό τραπεζάκι ! Πόσα θήματα από δ'ω ως τ'ό παράθυρο !

»Και πόσες φορές με τ'ό αδί στην πόρτα, προσέμνα ν' άκούσω να σταματάνε σ'τ'ό κεφαλόσκαλο τ'ό άλαφρά και γοργά θήματα της !

»Είχα σκεπθ'ό πολύ τ'ό κάθε τι που θά της έλεγα.Είχα προπαρμυκευάσει τις κινήσεις, τ'α λόγια, τ'α χαμόγελα, με π'όον τρόπο θήπρεπε να τήν σερβίρω, να της θάλω να πιή, γιατί θήμαστε μόνι, κατ'όμοιοι, σ'τ'ό μικρόν αυτόν παράδεισο. Μά άργούσε, πόσο άργούσε !... Κ'ί' οι δείγτες τ'όου ρολογιού έξακολουθούσαν τ'όν άδυσωπτό τ'όος γύρω και τ'ό έκκερμές πηγαινοεργόνταν με τ'ό άπελπιστικό τ'όν τικ-τάκ

»Κ'ί' εγώ έξακολουθούσα να τριγυρνά γύρω άπ' τ'ό τραπεζάκι, μεταθέτοντας πότε τ'ό ένα αντίκειμενο, πότε τ'ό άλλο, για να τρέξω κατόπιν σ'τ'ό παράθυρο ή για να άφογκραστ'ό στην πόρτα.

»Μά δέν ήρθε. Σταμάτησα τ'ό ρολόι. Κυττάξτε: είνε τρεις μετά τ'ό μεσημέρι. Άπό τότε, για μένα, ο χρόνος είνε άκίνητος.

»Έχω σταματήσει τήν εύτυχια, όπως ο Ήησοδ'ό του Ναυί σταμάτησε τ'όν ήλιο. Δέν ήρθε κ'ί' ούτε πειά θάρρη. Μονάχα εγώ μπαίνω τώρα έδω μέσο. Δέν τ'ολιμώ όμως μητε να καθήσω. Σ'έκομαι θρβος και κυττάξω. Κάποια μεγάλη γλυκύτητα κρύβεται μέσα στην προσμονή μου. Μήπως ή άληθινή χαρά δέν θρικόνας μέσα στην προσκοκία; Άν έρχόταν, θά δοκιμάζα ίσως κάποιαν άπογοήτευση σ'τ'ό τέλος. Δέν ήρθε όμως. Κ'ί' εγώ τήν άγαπώ, γιατί μ'έκανε να πονέσω πολύ...»

»Έκλεισε τήν είσοδο και με συνάδευσε ως τ'όν προθάλαμο. Ήνώ θρικόμαςταν εκεί, χτύπησε τ'ό κουδουνάκι. Ήταν μία φλύαρη γειτονίασα πουρχόταν να φέρη τη χαρούμενη ειδηση. Τ'ό παιδί είχε θρεθ'ό επί τέλους. Ή μητέρα του τ'ό έλοκόπησε δσο τ'όο χρείασόνταν. Και θήπροντας σ'τ'ό πρόσωπο τ'ό συντροφ'ό μου, ή γυναίκα, πρόσθεσε:

— Κλαίτε ; Καταλαβαίνω. Θά φοθηθήκατε πολύ... Μά ήσυχάστε. Τ'ό κακό πέρασε πειά.

ALFREDO VANNI

